

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: V. D.
bytem X

proti

žalované: Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra
se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2019, č. j. MV-62082-14/OSK-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně vykonávala činnost vedoucí oddělení ekonomického Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Královéhradecký kraj. Podle § 188 odst. 6 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o státní službě“), bylo

na tuto pozici vyhlášeno výběrové řízení. K 1. 6. 2017 byla na pozici vedoucí vybrána jiná uchazečka. Jelikož pro žalobkyni nebylo žádné vhodné místo volné, byla rozhodnutím Ústředního ředitele Státní veterinární správy ze dne 15. 5. 2017, č. j. SVS/2017/060233-G, podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě zařazena mimo výkon služby. Rozhodnutím Ústředního ředitele Státní veterinární správy ze dne 14. 11. 2017, č. j. SVS/2017/135155-G (dále jen „rozhodnutí o prvním převedení“) byla žalobkyně s účinností od 28. 11. 2017 převedena na služební místo odborného referenta v oddělení rozpočtu a financování. Rozhodnutím stejného služebního orgánu ze dne 15. 12. 2017, č. j. SVS/2017/148973-G (dále jen „rozhodnutí o druhém převedení“), byla žalobkyně s účinností od 1. 1. 2018 převedena na služební místo odborného referenta v oddělení veřejných zakázek. Na tato služební místa žalobkyně nenastoupila, proto s ní bylo zahájeno kárné řízení za zaviněné porušení služební kázně. Rozhodnutím kárné komise I. stupně zřízené ve služebním úřadu Státní veterinární správy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 10. 4. 2018, č. j. SVS 2018/033629-G, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kárného provinění, za což jí bylo uloženo kárné opatření propuštění ze služebního poměru. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Žalovaná dané rozhodnutí rozhodnutím ze dne ze dne 29. 6. 2018, č. j. MV-62082-7/OSK-2018, zrušila a věc vrátila prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení, a to z toho důvodu, že v řízení byl porušen § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 1. 2020, a ve výroku rozhodnutí byl chybně vymezen skutek. Prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne ze dne 18. 1. 2019, č. j. SVS/2019/07570-G, uznal žalobkyni vinnou, že jako státní zaměstnankyně nenastoupila po vyčerpání řádné dovolené, tj. dne 6. 12. 2017 do dne vydání rozhodnutí, do služby a tuto svoji absenci řádně neomluvila, čímž zaviněně úmyslně porušila služební kázeň, za což jí bylo uloženo kárné opatření propuštění ze služebního poměru a povinnost uhradit náklady kárného řízení ve výši 1 000 Kč. Podané odvolání žalovaná zamítla rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (žalobou napadené rozhodnutí) a potvrdila rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

2. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně byla ke dni 28. 11. 2017 převedena na služební místo, na které však ani po vyčerpání řádné dovolené dne 6. 12. 2017 nenastoupila. Nenastoupila ani na služební místo, kam byla převedena ke dni 1. 1. 2018, a to bez řádné omluvy. Toto porušení služební kázně trvalo do dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované. K jednotlivým námitkám žalovaná uvedla, že oproti prvnímu rozhodnutí prvostupňový správní orgán již vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady řízení (§ 36 odst. 3 správního řádu). To, že žalobkyně bez nahlédnutí do spisového materiálu zastávala názor, že spisový materiál není kompletní, nemění nic na splnění povinnosti prvostupňového správního orgánu umožnit žalobkyni se s podklady rozhodnutí seznámit. Tímto ani nebyla porušena zásada legitimního očekávání, jelikož oproti právě prvnímu rozhodnutí prvostupňového správního orgánu byla žalobkyně prokazatelně vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí, a to dokonce opakovaně sděleními ze dne 12. 10. 2018 a ze dne 23. 11. 2018. K námitce, že z rozhodnutí nelze seznat charakteristika služebního místa, na které byla převedena, žalovaná uvedla, že taková otázka nebyla předmětem kárného řízení. Vzhledem k předběžné vykonatelnosti (§ 168 odst. 2 zákona o státní službě) byla žalobkyně povinna nastoupit na daná služební místa bez ohledu na subjektivní názor o vhodnosti těchto míst, a to i před nabytím právní moci daných rozhodnutí o převedení. K tíži žalobkyně přistoupila skutečnost, že do služebního poměru nenastoupila ani ve chvíli, kdy zákonnost jejího převedení konstatoval nadřízený služební orgán (státní tajemník v Ministerstvu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zemědělství) a dokonce ani, když náměstek ministra vnitra pro státní službu konstatoval, že k marnému uplynutí doby jejího zařazení mimo výkon služby nedošlo. Rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce byla žalovaná dle § 57 odst. 3 správního řádu vázána. Oba správní orgány se zabývaly otázkou společenské škodlivosti kárného provinění. Dle žalované se jedná o závažné kárné provinění. Podle judikatury civilních soudů je neomluvené zameškání práce v trvání pěti dnů porušení pracovní kázně zvlášť hrubým způsobem. Neomluvená absence žalobkyně byla v době rozhodnutí prvostupňového správního orgánu delší než 1 rok.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobkyně v žalobě namítá, že bylo porušeno její legitimní očekávání, jelikož žalovaná v totožné věci rozhodla nyní napadeným rozhodnutím zcela opačně.
4. Podle žalobkyně z § 50 odst. 3 správního řádu plyne, že správní orgány byly povinny zpracovat dokument „společenská škodlivost kárného provinění“. Do zpracování tohoto dokumentu proto žalobkyně neměla potřebu se seznamovat s obsahem spisu, jelikož nebyl kompletní. Tímto dokumentem měla žalobkyně na mysli zhodnocení tvrzení, že žalobkyně měla na služební místo nastoupit i přes namítanou prekluzi. Žalobkyně přitom spatřovala uplynutí prekluzivní doby v tom, že byla zařazena mimo službu od 1. 6. 2017 maximálně do 30. 11. 2017. Rozhodnutí o prvním převedení bylo od 16. 11. 2017 do 28. 11. 2017 nepravomocné. Žalobkyně dále dodala, že posouzení škodlivosti kárného provinění mělo být součástí odůvodnění rozhodnutí.
5. Rozhodnutí žalované je podle žalobkyně nepřezkoumatelné. Žalovaná totiž plně převzala argumenty prvostupňového správního orgánu. Žalovaná měla přezkoumat tvrzení o prekluzivní době z úřední povinnosti. Uvedla sice, že rozhodnutí o prvním převedení bylo předběžně vykonatelné, následně však vyslovila, že není oprávněna přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o prvním převedení. To je v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/2007 (N 38/52 SbNU 387), dle kterého musí soudy přihlížet k prekluzi práva *ex offio*.
6. Tvrzení žalované, dle kterého prokazatelně existovala povinnost nastoupit k výkonu služby, považovala žalobkyně za neodůvodněné.
7. V poslední kapitole žaloby nazvané „Nicotnost rozhodnutí“ žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně pochopily institut předběžné vykonatelnosti. Následně žalobkyně citovala následující část usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007-161, č. 1542/2008 Sb. NSS: *„Právní moc správního rozhodnutí je přitom taková vlastnost rozhodnutí, která činí jeho výrok o právu nebo povinnosti závazným, to znamená nenapadnutelným řádnými opravnými prostředky ze strany účastníků řízení. Z procesního hlediska je teprve v tomto momentě ukončen postup daňového orgánu při vyměření či doměření daně. Na tuto skutečnost nemá vliv ani předběžná vykonatelnost daňových rozhodnutí správce daně, když odvolání proti jeho rozhodnutí nemá odkladný účinek, nestanoví-li daňový řád nebo zvláštní zákon jinak (§ 48 odst. 12). Pravomocné rozhodnutí je pak napadnutelné pouze cestou mimořádných opravných prostředků nebo rozhodnutím soudu ve správním soudnictví k podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. U pravomocného rozhodnutí lze již nepochybně vycházet z toho, že daň byla vyměřena nebo doměřena.“* Rovněž citovala část daného usnesení rozšířeného senátu, dle které musí správní orgány zastavit řízení o přestupku, zanikla-li odpovědnost za přestupek. Žalobkyně rovněž rozsáhle

citovala ze závěru č. 58 z poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, ve kterém je uvedeno, že nenabylo-li rozhodnutí právní moci, ale uplynula prekluzivní doba přestupku, musí být takové řízení zastaveno.

8. Žalobkyně dodala, že nebyla seznámena s podklady rozhodnutí před vydáním prvního rozhodnutí o jejím převedení.
9. K námitce porušení zásady legitimního očekávání žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že první rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou, žalovaná zrušila pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu. V navazujícím řízení však byla žalobkyně opakovaně vyzvána k uplatnění svého práva. Společenskou škodlivostí se zabýval jak prvostupňový správní orgán, tak i žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 10 a 11. Není zřejmé, z čeho by měla plynout povinnost vypracovat samostatný dokument, ve kterém by byla posouzena společenská škodlivost, se kterým by byla následně žalobkyně seznámena.
10. Žalovaná není oprávněna k přezkumu prvního ani druhého rozhodnutí o převedení žalobkyně. Přesto však v napadeném rozhodnutí konstatovala, že zákonnost předmětných rozhodnutí potvrdil státní tajemník v Ministerstvu zemědělství, ale i náměstek ministra vnitra pro státní službu, který konstatoval, že k marnému uplynutí doby zařazení žalobkyně mimo výkon služby nedošlo. Pro rozhodnutí žalované tak bylo podstatné, že v době jejího rozhodování byla rozhodnutí o převedení pravomocná a vykonatelná, nadána presumpcí zákonnosti a správnosti. Žalovaná se zabývala otázkou, zda byla žalobkyně povinna do služby nastoupit.
11. Žalobkyně podle žalované neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že napadené rozhodnutí je nicotné.
12. Žalované nebylo z žaloby zřejmé, jaký jiný význam má institut předběžné vykonatelnosti než ten, který sama žalobkyně uvedla, tedy předběžně vykonatelné rozhodnutí je vykonatelné před nabytím právní moci tohoto rozhodnutí, tedy již od doručení rozhodnutí. Citované usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 9 Afs 86/2007 a závěr poradního sboru jsou pro posuzovanou věc bezpředmětné, jelikož se týkaly prekluzivní lhůty pro projednání správního deliktu. Podstatné by tyto dokumenty byly pouze v případě, že by bylo zahájeno kárné řízení po zániku odpovědnosti, což se však nestalo.

III. Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaná vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
14. Městský soud na úvod poznamenává, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).

15. Podaná žaloba je na samé hranici pochopitelnosti. Žalobkyně námitky uvedené v žalobě dostatečně zřetelně nevysvětluje a minimálně námitku nicotnosti rozhodnutí ponechala pouze v rovině prostého konstatování, aniž by ji následně podrobněji rozvedla. Námitky žalobkyně prezentuje jako navzájem provázané, aniž by však dostatečně jejich návaznost vysvětlila.
16. Přes výše uvedené je z žaloby (po hlubším zamyšlení) pochopitelná následující úvaha žalobkyně. Podle žalobkyně z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že předběžná vykonatelnost rozhodnutí nemá vliv na jeho právní moc, přičemž rozhodnutí musí nabýt právní moci před případnou prekluzí hmotného práva, o kterém se v řízení rozhoduje. Vztaheno na nyní posuzovanou věc, soud uvádí následující. Vzhledem k tomu, že podle § 62 odst. 1 zákona o služebním poměru mohla být žalobkyně zařazena mimo výkon služby nejdéle na 6 měsíců, tedy podle názoru žalobkyně od 1. 6. 2017 do 30. 11. 2017, a rozhodnutí o prvním převedení žalobkyně ze dne 14. 11. 2017 nenabývalo do 30. 11. 2017 právní moci, došlo k prekluzi zařazení mimo výkon služby, a proto nebylo rozhodnutí o prvním převedení zákonné. Vzhledem k tomu, že předpoklad k vydání rozhodnutí o vině žalobkyně je zákonnost rozhodnutí o převedení žalobkyně, jsou tato rozhodnutí o vině žalobkyně nezákonná. Městský soud uvádí, že zamýšlela-li žalobkyně žalobu koncipovat jiným než právě prezentovaným způsobem, nebylo to pochopitelné.
17. Podle § 168 odst. 2 zákona o státní službě *odvolání nemá odkladný účinek. To neplatí při odvolání proti rozhodnutí ve věcech kárné odpovědnosti, o odbytném, odchodném a náhradě nákladů podle § 110.* Jinými slovy je vyloučen suspenzivní účinek odvolání, tedy rozhodnutí je předběžně vykonatelné.
18. Jak bylo uvedeno, úvaha žalobkyně je vystavena na předpokladu, že rozhodnutí o prvním převedení nenabývalo právní moci před uplynutím prekluzivní doby, proto nebylo zákonné. Žalobkyně opomíjí, resp. si nesprávně vykládá institut předběžné vykonatelnosti. Městský soud sice souhlasí s žalobkyní, že předběžná vykonatelnost rozhodnutí nemá vliv na jeho právní moc, avšak již neplatí, že pro to, aby nedošlo k prekluzi práva, muselo rozhodnutí o prvním převedení nabýt právní moci před uplynutím prekluzivní doby, a to právě vzhledem k tomu, že rozhodnutí o prvním převedení bylo předběžně vykonatelné.
19. K tomu, co znamená předběžná vykonatelnost rozhodnutí, se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 4 Ads 147/2008-95: „*Smyslem předběžné vykonatelnosti je uspíšit nastoupení účinků rozhodnutí za účelem splnění uložené povinnosti zpravidla v bezprostřední návaznosti na vydání a doručení takového rozhodnutí, a to zcela bez ohledu na nastoupení právní moci takového rozhodnutí. Konat podle takového rozhodnutí je vždy, nestanoví-li zákon výslovně jinak, třeba v celém rozsahu, tzn., jako kdyby bylo rozhodnutí vykonatelné standardně (tj. nikoliv předběžně).*“ Nejvyšší správní soud v dané věci dovodil, že účinky usnesení správního orgánu o ustanovení opatrovníka nastávají již okamžikem doručení tohoto usnesení opatrovníkovi, proto byl ustanovený opatrovník povinen konat jako zástupce účastníka řízení již od okamžiku doručení usnesení o ustanovení opatrovníka, a to i tehdy, pokud se proti tomuto rozhodnutí posléze odvolal.
20. Ze správního spisu soud ověřil, že rozhodnutí o prvním převedení bylo žalobkyni doručeno dne 16. 11. 2017, tedy zhruba 2 týdny před uplynutím doby, po kterou mohla být žalobkyně zařazena mimo výkon služby.

21. Soud uzavírá, že rozhodnutí o prvním převedení nebylo nezákonné ani nicotné z toho důvodu, že přede dnem 30. 11. 2017 nenabylo právní moci. Toto rozhodnutí bylo dle § 168 odst. 2 zákona o státní službě předběžně vykonatelné, proto ve smyslu výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 17/2008 bylo nutné se podle něj řídit jako kdyby bylo vykonatelné standardně. Jeho účinky nastaly, aniž by muselo nabýt právní moci. Jelikož první rozhodnutí o převedení nebylo z žalobkyní tvrzeného důvodu nezákonné ani nicotné, nejsou z toho důvodu ani rozhodnutí o vině nezákonná. Primární úvaha žalobkyně, ze které vyvozovala nezákonnost rozhodnutí o vině, tak není důvodná.
22. Soud se dále vyjádří k jednotlivým námitkám vzneseným v žalobě.
23. V žalobě žalobkyně namítá, že byla porušena zásada legitimního očekávání. Soud souhlasí s žalovanou, že oproti prvnímu rozhodnutí o vině žalobkyně, které bylo zrušeno z důvodu porušení § 36 odst. 3 správního řádu, před vydáním druhého rozhodnutí o vině již prvostupňový správní orgán vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady rozhodnutí výzvou ze dne 12. 10. 2018, kterou žalobkyně převzala dne 17. 10. 2019, a výzvou ze dne 23. 11. 2018, která byla žalobkyni doručena dne 30. 11. 2018. Soud připomíná, že druhé rozhodnutí o vině bylo vydáno dne 18. 1. 2019, tedy až po výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí. Zásada legitimního očekávání tak nebyla porušena, protože žalovaná rozhodovala na základě jiných skutkových okolností.
24. Soud rovněž souhlasí s žalovanou, že z žádného právního předpisu neplyne povinnost před vydáním rozhodnutí vyhotovovat dokument o společenské škodlivosti. Žalobkyní vzpomínaný § 50 odst. 3 správního řádu pouze stanoví povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Posouzení o společenské odpovědnosti je nutné uvést až v samotném rozhodnutí o vině, resp. rozhodnutí o odvolání. Správní orgány se společenskou škodlivostí jednání žalobkyně zabývaly (str. 6 prvostupňového správního rozhodnutí a str. 9 až 11 žalobou napadeného rozhodnutí). Zamýšlela-li žalobkyně, že dokument o společenské škodlivosti má zhodnotit tvrzení, že uplynula prekluzivní doba, po kterou mohla být zařazena mimo službu, je nutné uvést, že taková povinnost rovněž z žádného právního předpisu neplyne. Žalovaná se ve svém rozhodnutí dostatečně věnovala skutečnosti, že rozhodnutí o prvním převedení bylo předběžně vykonatelné. Žalovaná rovněž uvedla, že příslušné služební orgány přezkoumaly rozhodnutí o prvním převedení a neseznaly je vadným.
25. Žalobkyně namítala, že žalovaná měla přezkoumat rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a nejenom převzít jeho argumenty. Městský soud je toho názoru, že není vadou rozhodnutí, odkáže-li se odvolací správní orgán na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, souhlasí-li s jeho argumentací. V souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem správního přezkumu opakovat již jednou vyřčené (srov. ve vztahu k soudnímu přezkumu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239, bod 46, a tam citovanou judikaturu). Nehledě na to, žalovaná dle soudu pouze nepřevzala argumentaci prvostupňového správního orgánu, ale tuto podrobila vlastnímu přezkumu. Žalovaná i uvedla, že zákonnost o rozhodnutí o prvním převedení přezkoumaly příslušné orgány, a rovněž uvedla, že žalobkyně byla povinna nastoupit na služební místa, na která byla převedena. Z toho jasně plyne, že žalobkyně uvedla vlastní názor na danou problematiku.

26. Námitka, dle které žalovaná neodůvodnila názor, že žalobkyně měla povinnost nastoupit k výkonu služby, je nedůvodná. Žalovaná naopak v napadeném rozhodnutí např. na str. 9 a 11 uvedla, že žalobkyně byla povinna nastoupit k výkonu služby, jelikož první rozhodnutí o převedení bylo předběžně vykonatelné. Tento názor je nejenom dostatečně odůvodněný, ale rovněž i správný.
27. Namítá-li žalobkyně, že nebyla seznámena s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí o prvním převedení, není tato námitka rovněž důvodná. Předmětem nyní posuzované věci není řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí o prvním převedení. Proti procesním vadám učiněným v daném řízení mohla žalobkyně brojit opravnými prostředky. Nelze tak činit v řízení o žalobě proti jinému rozhodnutí. U nenapadnutých rozhodnutí správních úřadů platí presumpce správnosti, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005-188).
28. Soud pro úplnost uvádí, že zmínku o nicotnosti rozhodnutí žalobkyně nijak argumentačně nepodpořila. Nicotností rozhodnutí jsou správní soudy povinny věnovat se i bez námítky (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), proto městský soud přezkoumal, zda není napadené rozhodnutí nicotné. Podle § 77 odst. 1 správního řádu *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.* Žádnou z uvedených vad soud v žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu neshledal. Vzhledem k tomu, že žalobkyně dále tuto námitku nerozvedla, nebyl soud povinen více rozepisovat v nyní vydávaném rozsudku další úvahy, proč nejsou rozhodnutí správních orgánů nicotná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95).
29. Městský soud dodává, že výše uvedeným nijak neposuzoval, zda doba 6 měsíců, na kterou mohou být státní zaměstnanci zařazeni podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě mimo službu je skutečně dobou prekluzivní, jak tvrdila žalobkyně v podané žalobě. Pro posouzení podané žaloby není toto posouzení podstatné. I kdyby totiž tato doba či lhůta byla skutečně dobou prekluzivní, jak tvrdí žalobkyně, nebyla by žaloba z výše uvedených důvodů (předběžná vykonatelnost rozhodnutí) důvodná. Soud rovněž nepřezkoumával, zda tvrzená prekluzivní doba měla skončit dne 30. 11. 2017. Počala-li doba 6 měsíců běžet dne 1. 6. 2017, je zjevné, že neskončila před dnem 30. 11. 2017, jak tvrdí žalobkyně. Skončila-li by později, nic by to nezměnilo na posouzení, že rozhodnutí o prvním převedení bylo předběžně vykonatelné již ode dne 16. 11. 2017.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námítek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo

na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto jí soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.03.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.